

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
 เมื่อวันที่ ๒๒ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๔๘
ความชั่วเอาให้มันขาดสะบั้น

วันนี้เป็นวันพระท่านเริ่มเข้าพรรษาแล้ว พระอยู่ในสถานที่ใด ๆ ก็มารวมตัวอยู่ในจุดเป็นที่แน่นอนในการเข้าพรรษา ๓ เดือน ตามธรรมดาท่านจะเที่ยววิเวกไปในที่ต่าง ๆ ท่านไปเที่ยวภavanaในป่าในเขาในที่ต่าง ๆ ในครั้งพุทธกาลท่านแสดงไว้อย่างนั้น พอเข้าพรรษาแล้วก็มารวมจำพรรษาที่แห่งใดแห่งหนึ่ง ตามจำนวนพระมีมากมีน้อย

วันนี้เป็นวันเข้าพรรษา ประชาชนควรจะมึหลักเกณฑ์บังคับตนเองเพื่อศีลเพื่อธรรมในระยะ ๓ เดือน เขาติดคุกติดตะรางตลอดชีวิตเขาก็ติดได้ เราไม่ใช่ติดคุกติดตะราง ให้นำศีลธรรมเข้ามาบีบบังคับความชั่วช้าลามกของเราให้มันไหลออกบ้าง ให้มีแต่ความดีเข้าสู่ใจ ใน ๓ เดือนนี้พระท่านมีอุตุงควัตรจำกัดบังคับบัญชาตัวเองเพื่อสร้างความดีทั้งหลายตลอดทั่วถึงกันในบรรดาวงกรรมฐาน เฉพาะอย่างยิ่งสายหลวงปู่มั่น ท่านเอาจริงเอาจัง ท่านไม่ได้เหลาะแหละ แล้วประชาชนในที่นั้น ๆ ก็ได้รับการอบรมสั่งสอนจากท่าน

ให้มีกฎเกณฑ์รักษาตัว เช่นในวันเข้าพรรษา ผู้ที่เคยดื่มสุรายาเมาก็ตัดให้ขาดสะบั้นไปเลย เกิดมากับพ่อกับแม่ พ่อแม่ไม่ได้เอาสุรายาเมามากeropากแหละ เอาข้าวต้มขนมมนมเนยมากeropากให้ แต่เวลาโตขึ้นมาแล้วกลับเอาเหล้าสุรามากeropากเหยียบหัวพ่อหัวแม่ไปมีอย่างไหน ให้ตัดขาด จะตายเพราะไม่ได้กินสุราก็ให้เห็นเสียที่หลวงตาบ้วจะไปกุสลาให้ ใครตายเพราะอดสุราใน ๓ เดือนนี้ อย่างน้อย ๓ เดือน เคยกินสุรามานานเท่าไร ใน ๓ เดือนนี้ตัดสุราออกแล้วทนไม่ไหวจนตาย เอา ตายมาบอกหลวงตาจะ กุสลา ธมฺมา ให้ ไร้อตายแบบอื่นเขา กุสลา ทั่วไปแล้ว คนตายแบบสู้กับเหล้าจนกระทั่งตาย ใน ๓ เดือนไม่ได้กินเหล้านี้ หลวงตาจะไปกุสลาให้เลยทีเดียว

ดัดลงไปซิดัดความชั่ว ไม่ดัดไม่ได้นะ บรรดาท่านผู้ดีที่กราบไหว้บูชาเป็นขวัญตาขวัญใจแก่โลกเรื่อยมา ท่านไม่ได้ปล่อยตัวนะ ท่านตั้งหน้าตั้งตาฝึกฝนอบรม อย่างพระพุทธเจ้าของเราถึงขั้นสลบไสลเห็นไหมละ ทุกข์ใหม่ถึงขั้นสลบไสล ถ้าเลยจากนั้นก็ตายเท่านั้นละ นี่ท่านฝึกกรรมท่าน บรรดาพระสาวกทั้งหลายก็เหมือนกัน ออกมาจากที่ต่าง ๆ ในสกุลกษัตริย์ไม่น้อยนะ พระมหากษัตริย์ออกมาบวช บวชแล้วเข้าป่า ๆ หายเงียบ ๆ ไม่สนใจไยดีกับบ้านเมืองอะไรเลย เหมือนไม่เคยเป็นผู้ใหญ่มา ท่านมุ่งหาอรรคหารธรรมอย่างเดียว ท่านออกมาจากป่าแล้วก็มาเป็น **สรณ คัจฉามิ** ของพวกเรา เรียกว่า **สงฆ์ สรณ คัจฉามิ** ท่านสำเร็จมรรคผลนิพพานมาจากป่าจากเขา จากที่ลำบากลำบาก

สถานที่ป่าที่เขา เป็นสถานที่เหมาะสมกับผู้จะฝึกฝนทรมานกิเลสตัวฟุ้งเพื่อเห่อเหิม สำหรับในสถานที่เช่นนั้น ตัวประหัตมธยัสถ์ ตัวฝึกฝนทรมานตนเองให้รู้จักการอยู่การกินการใช้สอยต่างๆ อย่างฟุ้งเพื่อเห่อเหิมนะ ให้รู้จักประมาณบ้าง อะไรๆ ก็ใส่เข้าไปๆ ไม่เป็นท่าเลย ท้องป่องแต่จิตใจแห้งผากจากศีลจากธรรมใช้ไม่ได้เลยคนเรา ต้องให้มีจิตใจชุ่มเย็นไปกับศีลกับธรรม ปากท้องกินเมื่อไรก็ได้ไม่ยาก กินเมื่อไรก็อิ่มเมื่อนั้น อยากรอนเมื่อไรก็รอน แต่ศีลธรรมที่จะเข้าสู่ใจนี้ลำบากมากนะ ต้องได้ฝึกได้ทรมานกันเต็มที่

เข้าพรรษาใครเคยใส่บาตร ธรรมดาก็แล้วแต่จะได้ใส่วันไหนๆ จะใส่ นี่วันเข้าพรรษาให้ตั้งสัจจอธิษฐานให้ได้ใส่บาตร ไม่มากก็ให้ได้ใส่บาตรพระวันละหนึ่งองค์ก็ยิ่งดี ไม่ให้ขาดคำสัตย์คำจริงของเรา นี่เรียกว่ามัดเรา ไม่เช่นนั้นจะรื้อไหลไปหมด ใจเลยไม่ได้ศีลได้ทานเข้าสู่ใจ มีแต่ท้องป่องไปเลย ตายแล้วก็เนาพะไม่เกิดประโยชน์อะไร ทั้งท้องป่องทั้งท้องแฟบตายแล้วเหม็นเหมือนกันไม่เกิดประโยชน์ เอาธรรมเข้าสู่ใจแล้วหอมหวานชวนชมนั่นละดี พวกนี้พิจารณานะ บังคับตนเอง

ตอนเช้าตอนเย็นการไหว้พระสวดมนต์ไม่ให้ขาด บังคับไว้เลยอย่าให้ขาด มันจะเป็นอะไรก็ให้เป็น อย่างนี้เรียกว่าบังคับตัวเข้าสู่ความดี ไม่บังคับไม่ได้นะ ที่แรกมันฝืนจริงๆ กิเลสมันเคยตัวมัน มันติดมันดั้นไม่มีขอบเขตไปตามอำเภอใจของตัวเอง ไปไหนไปได้ กินไหนกินได้ เทียวไหนเที่ยวได้ เตรีดเตร่เร่ร่อน เรียกว่าปล่อยตัวตลอดตามกิเลสให้คนจมไปๆ ทีนี้เอาธรรมเข้ารั้งเอาไว้ไม่ให้มันติดมันดั้น ให้รู้จักเวล่ำเวลา ไหว้พระสวดมนต์ นั่งภาวนาในคืนวันหนึ่ง จะนั่งภาวนาสักกี่นาที เอา ตั้งลงไป

บังคับเจ้าของซี ตั้งแต่บัดนี้ต่อไปกลางคืนเวลาจะนอน เราจะนั่งภาวนาไม่ให้ขาดในคืนวันหนึ่งๆ อย่างน้อยที่สุด ๕ นาที ขึ้นไป ๑๐ นาที เอาแค่นี้ก่อน ใน ๓ เดือนนี้ให้ได้ ๕ นาทีหรือ ๑๐ นาที บังคับไว้เลยทีเดียว เรียกว่าบังคับตัวเองภาวนา พอภาวนาไปเริ่มเห็นผลภายในใจแล้ว เรื่อง ๕ นาที ๑๐ นาทีไม่มีความหมาย ฟาดเสียก็ชั่วโมงไม่รู้ตัวเลย นี่อำนาจแห่งความเพียรในธรรมทั้งหลายทำให้ลืมหมดเวล่ำเวลา มีแต่ความเพียรในธรรมทั้งหลายภายในจิตใจ สง่างาม ถ้าเป็นอย่างนี้แล้วเรื่องเวลานาทีไม่มายุ่งแหละ จิตใจหากู้การงานของตัวเอง ผลงานของตัวเองบรรจุอยู่ภายในใจรู้แล้ว เรื่องเวล่ำเวลาไม่มาบังคับได้ละที่นี้ มีแต่เจ้าของกับธรรมบังคับกิเลสเรื่อยไปเลย ให้ทำกันอย่างนั้นซี

ไม่อย่างนั้นไม่ได้นะคนเราจะหาความดีไม่ได้ ปล่อยตัวไปเรื่อยๆ ตายทิ้งด้วยการปล่อยตัวไม่มีสารประโยชน์อะไรเลย บรรดาสัตว์โลกด้วยกัน ผู้มีความดีงามด้วยการฝึกฝนทรมานตน ตายแล้วดีขึ้นๆ อย่างน้อยมาเป็นมนุษย์ เป็นผู้มีวาสนาบารมี

ยศถาบรรดาศักดิ์ก็สูง ส่งไปที่ไหนคนเคารพนับถือ กราบไหว้บูชาเป็นขวัญตาขวัญใจ
 อบอุ่น จากนั้นก็ขึ้นสวรรค์ไปเลย เทวโลกเป็นที่อยู่ของพวกเทวดาซึ่งสร้างความดีงามไว้
 เรียบร้อยแล้ว ไปบรรจุตามสถานที่บุญกุศลของตนมีมากน้อย เช่น สวรรค์ ๖ ชั้น ตั้งแต่
 ชั้นจตุตถขึ้นไปถึงชั้นปรนิมิตตวสวัตตี ๖ ชั้นนี้เป็นที่บรรจุของคนผู้มีบุญตามชั้นภูมิ
 กำลังของบุญตนเอง ไปชั้นนี้บ้าง ชั้นนั้นบ้าง จนถึงชั้นสูงสุดปรนิมิตตวสวัตตี ชั้น ๖
 จากนั้นก็ขึ้นพรหมโลก ๑๖ ชั้น เป็นที่อยู่ของท้าวมหาพรหมผู้มีความดีสูงขึ้นไป ๆ

แยกออกไปอีกในพรหมโลก ๑๖ ชั้น แยกออกมาเสีย ๕ ชั้น ห้าชั้นนี้เป็นที่อยู่
 ของท้าวมหาพรหมผู้สำเร็จพระอนาคามี ปราศจากเหยาเรือนอะไรเรียบร้อยแล้ว รวงรัง
 แห่งการเกิดตายไม่มี ตั้งแต่บัดนั้นก้าวขึ้นสู่นิพพานได้เลย ตั้งแต่วิหา อตปปา สุกตสสา
 สุกตสสี อกนิชฐา นี้เรียกว่าพรหมโลกในสุทธาวาส ๕ ชั้น เป็นที่อยู่ของพระอนาคามี ใคร
 ก้าวเข้าไปสู่ชั้นนี้แล้วในห้าชั้นนี้ เรียกว่าไปถึงนิพพานเลยไม่กลับมาอีก ท้าวมหาพรหม
 นอกนั้นยังกลับมานะ แต่ในห้าชั้นนี้ไม่กลับ นี่ล้วนแล้วตั้งแต่ท่านผู้สร้างความคิด ดีดีขึ้น
 ไป ๆ เรื่อย ๆ เราจะดีดลงแข่งผู้ดีทั้งหลายนี้จมนะ เรื่อย ๆ ไปหาญแข่ง ให้อุตสาห์
 พยายามทุกคน

วันหนึ่งเดือนหนึ่งปีหนึ่งเราปล่อยตัวมามากเท่าไร ในระยะนี้เป็นระยะที่จะรักษา
 ตัวเราด้วยความดีงามทั้งหลายก็ให้พากันพยายาม ทุกข์ยากลำบาก เอา ทำลงไป การ
 บริจาคทานได้ก็ทักพีก็เอา ทักพีเดียวหรือปิ่นหนึ่งสองปิ่น เอาไปเลยช้วนั่นนะ ได้อะไร
 มาแบ่งกินแล้วแบ่งทาน แบ่งกินก็เพื่อธาตุเพื่อขันธ แบ่งทานเพื่อจิตใจของเรา เป็นบุญ
 เป็นกุศลเพื่อจิตใจของเรา ไม่ให้ขาดทั้งสองอย่าง เพราะใจกับกายอยู่ด้วยกัน ร่างกาย
 เรียกว่าท้องป่อง สำราญบานใจทุกอย่าง เต็มปี ๆ ท้อง แต่จิตใจเหือดแห้งด้วยคุณงาม
 ความดี เรียกร้องหาความช่วยเหลือจากเจ้าของ เจ้าของไม่เหลียวแลตายแล้วจมน พากัน
 จำให้ดี

ต้องฝึกฝนทรมาณ เช่น ทำวัตรเช้า ทำวัตรเย็น หรือคำสัตย์คำจริงอะไรตั้งไว้แล้ว
 ให้มีตั้งไว้ตนเองนั้นแหละ คนอื่นไม่ทราบความมุ่งหมายลึกลับต้นหยาบละเอียดของตัวเอง
 ให้เจ้าของตั้งเอา จะบังคับตัวเองใส่ในความดีงามประเภทใด เอา ตั้งลงไป เช่น ไหว้
 พระตอนเช้าตอนเย็นไม่ให้ขาดอย่างนี้ หรือนั่งภาวนาตั้งแต่ ๕ นาทีถึง ๑๐ นาทีไม่ให้
 ขาด เอา ตั้งลงไป เอาพุทโธ ๆ หรือธัมโม สังโฆ บทใดก็ได้ตามจริตนิสัยชอบมากำกับใจ
 มีสติบังคับอยู่ในการภาวนา ๕ นาที อย่าส่งจิตไปไหน สติให้ติดแนบกับตนเองไปถึง ๕
 นาที มีอานสงฆ์มากนะ

ใจเราไม่เคยได้บังคับบัญชาเข้าสู่ความดีงาม แต่วันนี้เราตั้งสัจจอธิษฐาน วันหนึ่ง
 ๒๔ ชั่วโมง เราได้ ๕ นาที เอาจิตเข้าสู่ศีลธรรมเป็นเวลา ๕ นาทีด้วยจิตตภาวนา วันหนึ่ง

เรียกว่าเราสร้างคุณงามความดีเป็นอนิสงส์ประจำตนๆ แล้วแต่ท่านทั้งหลายจะเอาไป กำหนดกฎเกณฑ์บังคับตัวเอง เบื้องต้นบังคับ ห้านาทีๆ ต่อไปพอจิตเห็นผลภายใน จิตใจตัวเองจากการภาวนาแล้ว จิตจะคืบหน้าเรื่อย ทีนี้เวล่ำเวลาไม่สนใจ อำนาจแห่ง ความดีงามของจิตดูดเต็มทางจิตตภาวนามากเข้าๆ นั่งสักก็ชั่วโมงไม่สนใจเลย ลืมไปหมด เพราะความดีงามนี้จิตใจได้เสวยตลอดเวลาที่ภาวนา เพลินในการภาวนา เพลินๆ เรื่อยเลยลืมดูนาฬิกา มาดูนาฬิกาสองสามชั่วโมง สี่ชั่วโมง ห้าชั่วโมง นั้นเห็นใหม่ละ

ตอนนี้ยังไม่ได้เรื่องได้ราวต้องบังคับเสียก่อนให้ภาวนา คืบหนึ่งเวลาจะนอน ไม่ให้ต่ำกว่า ๕ นาที เอาธรรมบทใดก็ได้ไปบริการ เช่น พุทโธก็ได้ ธัมโมก็ได้ สังโฆก็ได้ หรือธรรมใดที่เราชอบกับจริตนิสัยของเรา ให้เอาธรรมบทนั้นมาบังคับตนเอง มีสติ บังคับบัญชาอย่างน้อยให้ได้ ๕ นาที พอจิตได้รับผลในเวลาภาวนา ๕ นาทีแล้วจะเบิก กว้างออกเรื่อย เวล่ำเวลาขยายออกเรื่อย ไม่สนใจกับเวลา ต่อจากนั้นไปแล้วจิตเพลิน กับธรรมทั้งนั้นไม่ได้ยุ่งกับเวลาเลย พอลุกออกมาดูนาฬิกาสองชั่วโมง สามชั่วโมง สี่ ชั่วโมง ห้าชั่วโมง ฟังซินะ

ทีแรกเราบังคับจะเป็นจะตาย ครั้นต่อมาเลยเพลินไปเลย นี่ละความรื่นเริงใน ธรรม ลืมเวล่ำเวลาไปหมด ถ้าความเดือดร้อนนี้ ติดคุกติดตะรางเดือนหนึ่งนี้เท่ากับห้า ปีนะ มันทุกข์มันแสนทรมาณ คนอยู่ในความรื่นเริงกับธรรมนั่งก็ชั่วโมงก็ได้สบายๆ นั้น ละพระท่านภาวนาท่านภาวนาอย่างนั้น เล่าให้ฟัง พระท่านภาวนาท่านไม่ได้คำนึงเวล่ำ เวลาละ ปรกติท่านจะนั่งเป็นชั่วโมงขึ้นไป ชั่วโมง สองชั่วโมง สามชั่วโมง เป็นปรกติของ ท่าน สามสี่ชั่วโมงไปเรื่อยๆ นั่งแต่ละครั้งๆ ท่านเพลินในจิตกับธรรม พัวพันกันไปใน นั้น เพลินไปเรื่อยๆ นี่ละการภาวนาทำจิตให้เพลินตัวๆ เพลินไปกับธรรมนั้นแหละ

ที่เล่ามาเหล่านี้เพียงย่อๆ นะเรื่องการภาวนาของพระท่านที่ท่านตั้งอกตั้งใจ ท่านเอาจริงเอาจัง ความรื่นเริงบันเทิงอยู่ที่ใจผู้มีธรรม ความเหือดแห้งอยู่ที่ใจไม่มี ธรรม เป็นใหญ่เป็นโตขนาดไหนก็เถอะ ถ่าลงธรรมไม่มีในใจเหือดแห้งอยู่ภายในใจนั้นแหละ อะไรๆ ไม่มีความหมายถ้าใจเหือดแห้งเสียอย่างเดียว พอลมหายใจขาดเท่านั้น เหล่านั้นขาดไปหมด เจ้าของจมเลย ไม่เกิดประโยชน์ ถ้ามีธรรมภายในใจ เอา ภายนอกเราก็ได้อาศัย ภายในเราก็บำรุงรักษาจิตใจของเรา บริจาคทานการกุศลของเรา รักษา ศีล บำเพ็ญภาวนา นี่ชนธรรมเข้าสู่ใจๆ ตายแล้วเบิกบานยิ้มแย้มแจ่มใส ไปสวรรค์ชั้น ไตไม่อดไม่อั้น ตามแต่ความดีของเรามีมากน้อย ขึ้นเรื่อย สูงขึ้นไปๆ เมื่อเต็มที่แล้วถึง นิพพานปั้งเลย นี่ละการสร้างความดียังคนให้มีความสุขความเจริญ

ขอให้ทุกคนๆ ได้อุตส่าห์พยายามบังคับตนเอง ในพรรษาหนึ่งไม่ได้อะไรเลยไม่ มีความหมายนะ ต้องมีข้อบังคับตนเองเอาไว้เสมอ อย่างน้อยให้ได้หนึ่ง เช่นอย่างใส่

บาตร อย่างน้อยให้ได้ใส่บาตรวันละหนึ่งองค์ เรียกว่าทานบารมี สัจจบารมีของเรา มีความสัตย์ความจริงในการทำบุญให้ทาน นี่ก็เป็นบารมีอันหนึ่ง ให้พากันจำเอาไว้ พวกที่ดื่มเหล้าเมาสุราตัดให้ขาด เกิดมากับพ่อกับแม่ไม่เคยเอาสุรามาเมาให้ดื่ม มันไปเหยียบหัวพ่อหัวแม่มันด้วยสุรา เอาขวดเหล้าขวดยาโขกหัวพ่อหัวแม่ มันหยาบไหมลูกคนนี่ ลูกคนสะแตกเหล่าแล้วเอาขวดเหล้าขวดยานี้ไปโขกหัวพ่อหัวแม่ มันเป็นยังงี้ลูกเทวทัต เลยเทวทัตนะ

พ่อแม่เลี้ยงมาแทบเป็นแทบตาย ของอันไหนดีขนิมนมาให้ลูกของตนนั้นแหละ ลูกของตนๆ ลูกผู้น้อยเท่าไรยิ่งอำนาจใหญ่ นะ จึงตั้งลูกทั้งหลายว่าเป็นข้าหลวง รองข้าหลวง ปลัดจังหวัด แล้วก็ลงนายอำเภอเป็นลำดับลงมา ลูกผู้เล็กเท่าไรให้เป็นข้าหลวงอำนาจในครอบครัวอยู่กับเด็กคนนั้นหมด ลูกคนสุดท้อง ชี้แรงเป็นแรง ชี้กาเป็นกา พอโตขึ้นมาหน่อยก็ลดตำแหน่งลงมาเป็นรองผู้ว่า รองข้าหลวง แล้วรองลงมา พอใหญ่โตขึ้นไปก็เป็นรอง ผู้เด็กนี้เลื่อนชั้นขึ้นไป นั่นละลดมาสุดท้ายก็มาถึงขั้นผู้ใหญ่บ้าน ลดจากนายอำเภอมาเป็นปลัดอำเภอเรื่อยๆ จนกระทั่งถึงกำนัน ลดลงมาถึงผู้ใหญ่บ้านแล้วไม่ยอมลดและที่นี้ ต้องให้เป็นผู้ใหญ่บ้าน

ผู้ใหญ่บ้านกับพ่อกับแม่ ถือสิทธิ์ว่าเราเป็นลูกเป็นเต้า แม่จะว่าอะไรก็ว่าแต่ไม่ยอมฟังเสียง ดุพ่อคุณแม่ นี่ละข้าหลวงใหญ่คนหนึ่งอยู่ในครอบครัว ลดมาเป็นผู้ใหญ่บ้านแล้วยังป็นชั้นเป็นข้าหลวงอีก มันถือสิทธิ์ เข้าใจหรือ ถือสิทธิ์ว่าเป็นลูก พ่อแม่ก็ถือสิทธิ์ว่าเป็นพ่อเป็นแม่ ที่นี้ก็เถียงกันละซิพ่อกับแม่ นี่ละอย่าให้เป็นลูกแบบนี้ละ เป็นลูกชั้นข้าหลวง นายอำเภอลงมา มาอยู่ผู้ใหญ่บ้าน แล้วถึบชั้นเป็นข้าหลวงอีกไม่ได้ นะ เข้าใจไหมพวกนี้นะ มันเคยเป็นข้าหลวงมาแล้วทั้งนั้นเหล่านี้ ข้าหลวงของพ่อของแม่ เหยียบหัวพ่อหัวแม่ ชี้ใส่ตักพ่อแม่มาพอแล้วพวกเรา นี่เห็นไหมพ่อแม่มีคุณหรือไม่มีคุณ

อะไรๆ ก็มีแต่โอ้ๆ กับลูกแล้วไม่มีอะไรจะไปถือสิทธิ์ถือสา มีแต่โอ้ๆ เรื่อยไป ชี้ใส่หัวพ่อหัวแม่ ตักพ่อตักแม่ มันชี้ได้ทั้งนั้นแหละลูกนี่ มันเป็นข้าหลวงใหญ่ นี่ละท่านเลี้ยงเรามาอย่างนี้ เพราะฉะนั้นผู้ที่ทำบาปทำกรรมกับพ่อกับแม่จึงมีโทษมากที่สุด ที่เดียว ท่านยกไว้เป็นอนันตริยกรรม อนันตริยกรรม ๕ ผ่าพ่อผ่าแม่นี้เป็นกรรมหนักที่สุดในสากลโลกนี้ไม่มีกรรมอะไรจะหนักมากกว่าอนันตริยกรรม ๕

๑.ฆ่ามารดา

๒ ฆ่าบิดา

๓.ฆ่าพระอรหันต์

๔.ทำลายพระพุทธรูปเจ้าแม่ไม่ตาย

๕. ยุยงสงฆ์ที่มีความพร้อมเพียงสามัคคีให้แตกแยกจากกัน

กรรม ๕ ประการนี้ท่านเรียกว่าอนันตริยกรรม กรรมที่มีความทุกข์แสนสาหัส ทหารหว่างชั่วฟ้าแลบไม่ได้เลยว่าจะไม่เป็นทุกข์ ชั่วฟ้าแลบไม่มี เรียกว่าอนันตริยกรรม กรรมอันนี้หนักไม่มีระหว่างเลย ถ้ายังพอมีสติอยู่บ้างอย่าทำเป็นอันขาดกรรมนี้ ท่านสอนไว้ นี้เรียกว่าอนันตริยกรรม ในสากลโลกวัฏจักรนี้มีกรรม ๕ ประการนี้ที่เป็นกรรมหนักมากที่สุด ตกนรกหลายกัปหลายกัลป์กว่าจะได้ฟื้นตัวขึ้นมา ให้พากันระมัดระวัง พ่อแม่ท่านจึงเทียบเหมือนเป็นอรหันต์ของลูก ทำบุญกุศลก็ได้บุญกุศล ทำบาปก็ได้บาปมาก ทำกับพ่อกับแม่เท่ากับทำกับพระอรหันต์องค์หนึ่งนั่นแหละ ให้พากันจำ ให้เคารพพ่อเคารพแม่

ท่านจะพูดว่ากล่าวอะไรก็ตาม เราฐานะลูกอย่าไปถกไปเถียง ฟังพ่อแม่ คุณของท่านครบถ้วนเราอยู่แล้ว อะไร ๆ ก็คือพ่อคือแม่แนะนำสั่งสอนดูต่าว่ากล่าว ไม่ใช่เทวทัต ไม่ใช่โจรไฉมารมาจากที่ไหนจะมาทำลายเรา คือพ่อแม่ของเราเองเป็นผู้แนะนำดูต่าว่ากล่าวเรา ท่านดูต่าว่ากล่าวให้ฟัง เราฐานะเป็นลูกอย่าไปถกไปเถียงเป็นอันขาดนะ หากว่าเรื่องผ่านไปแล้วเรามีข้อข้องใจอะไรก็ถามท่านด้วยดี พ่อแม่จะชี้แจงให้ฟัง ท่านดูก็ตาม ดูก็เป็นปากพ่อปากแม่ที่ได้เลี้ยงเรามาแทบเป็นแทบตาย ไม่ใช่ปากใคร ทุกอย่างกิริยาของพ่อของแม่เป็นปากอินทร์ปากพรหมกับลูกมาแล้ว เป็นผู้มีเมตตาคุณเลี้ยงลูกทุกคน ๆ พ่อแม่เป็นผู้เลี้ยงมาเต็มเม็ดเต็มหน่วย ด้วยเหตุนี้ท่านจึงมีคุณครบถ้วนเรา

ท่านว่าอะไรอย่าไปถกไปเถียงพ่อแม่ว่าให้เรา ให้ฟังเสียงท่าน ถ้าเราผิดตรงไหนก็ให้รีบแก้ไขตามที่ท่านดำหนิตเตียน ถ้าเราไม่ผิดก็ค่อยชี้แจงเหตุผลให้พ่อแม่ฟังในกาลอันควร อย่าไปถกเถียงในเวลาท่านกำลังดู ไม่ถูก ให้คอยฟังเสียงเอาไว้ แล้วค่อยระบายเรื่องราวความจริงให้พ่อแม่ฟังทีหลัง นี่สมชื่อสมนามว่าเราเป็นลูกหนี้ของพ่อแม่ พ่อแม่เป็นเจ้าของหนี้อันใหญ่หลวงของเรา ให้พากันจดกันจำเอา เรื่องพ่อแม่ให้ยกไว้เป็นที่สูงเสมอสูงที่สุดคือพ่อแม่ของลูกนั่นแหละ คุณของพ่อของแม่สูงที่สุดเลย ให้เคารพมากตรงนี้บาปก็บาปมากที่สุด

การทำบุญกับพ่อกับแม่ ก็ได้แก่การแนะนำสั่งสอนให้ท่านรู้จักศีลจักษุธรรม เช่น เอาท่านมาบวชแล้วแนะนำสั่งสอนให้ท่านรู้ศีลรู้ธรรม นี้เรียกว่าสนองคุณพ่อคุณแม่ การประพฤติตัวดีดีต่อพ่อแม่ ไม่ล่วงเกินฝ่าฝืนพ่อแม่ นี่ก็เป็นการสร้างคุณงามความดีต่อบุคคลพ่อแม่ของเรา ถ้าหากว่าเป็นโอกาสอันดี พ่อแม่ไม่คอยดีก็คอยเตือนท่าน เผด็จท่าน อย่างหนึ่งเอาท่านมาบวช สอนท่านด้วยอรรถด้วยธรรมจนเป็นผู้ที่พอใจในศีลในธรรมจากคำพูดของเราที่สอน นี่มีอานิสงส์มากที่สุด ท่านว่าเปลื้องหนี้เปลื้องสินของพ่อ

แม่ไปได้ เราติดหนี้ท่านมากขนาดไหน ให้สร้างความดีต่อบุญแทนคุณ อย่าไปสร้างความชั่วช้าลามกตอบคุณท่านจะจมในนรก ทุกคนให้จำเอา

วันนี้เป็นวันเข้าพรรษา วันฝึกทรมาณตนเอง จากนั้นจึงเข้าพรรษา ๓ เดือน เอาใครมีอย่างไรให้ทำอย่างนั้น ให้มีข้อวัตรปฏิบัติประจำตนใน ๓ เดือนนี้ อย่าปล่อยตัวแบบลอยลมๆ ใช้ไม่ได้นะ ใครจะตั้งสัจจอธิษฐานอะไรบังคับตนเองให้ได้ความดีงามจากคำอธิษฐานข้อนั้นก็ให้ทำ เช่น ทำบุญตักบาตร ไหว้พระ สวดมนต์ มีสัจจะอะไรต่ออะไรเอาตั้งลงไป พวกสุรยาเมานี้ตัดให้ขาดไปเลยทีเดียว เอ้า มันจะตายให้ตายเสียที ไม่ได้ดอย่างนั้นไม่ได้นะ ความชั่วนี้เมื่อติดสันดานแล้วมันพิลึกกึกกือ เราต้องเอาให้มันขาดสะบั้นลงไปเลย ติดก็เราเป็นผู้ไปติด สุรยาเมาไม่ได้มาติดเรา เราไปติดเขาต่างหาก เราต้องตัดตัวออกจากเขาซิแล้วก็เป็นคนดีขึ้นมา

วันนี้ก็พูดเพียงเท่านี้ละ อะไรๆ ก็พูดมากแล้ว แล้วตั้งแต่วันพรุ่งนี้ไปพระท่านจะรับบิณฑบาตเฉพาะบริเวณที่เคยรับนี้ นอกจากนั้นท่านก็ไม่รับ ดังที่เคยปฏิบัติมา รับอาหารที่บิณฑบาตได้มา นี่ก็เป็นความมกน้อยของพระ มีในธุดงค์ข้อหนึ่ง มกน้อยบิณฑบาตเอาแต่ของมาในบาตร ได้มกน้อยเอาเท่านั้น ใครจะเอามาถวายตามที่หลังไม่เอา ท่านไม่รับ นี่ก็เป็นธุดงค์ข้อหนึ่ง แล้วท่านจะเริ่มต้นตั้งแต่วันพรุ่งนี้ต่อไป ใครจะทำบุญตักบาตรก็ใส่บาตรท่านเสีย ไม่จำเป็นต้องตามท่านไปถวายท่าน ท่านไม่รับนะ ตั้งแต่วันพรุ่งนี้ไปแล้วในเขต ๓ เดือนนี้ท่านจะปฏิบัติตามธุดงค์วัตรของท่านข้อนี้ พากันจำเอานะ

นอกจากนั้นก็อย่าทราบจะพูดอะไรต่ออะไรอีกมันเหนื่อย ตั้งแต่มาจากกรุงเทพ แล้วเหนื่อยตลอดมา มาถึงวัดป่าบ้านตาดนี้แล้ว เมื่อวาน ๑๕ คำก็เอาอีก แล้ววันนี้ว่าจะไม่พูดอะไรก็เอาอีก มันจะไม่เหนื่อยไต่ยังงิ เอาเท่านั้นละนะ ให้พากันตั้งอกตั้งใจปฏิบัติหน้าที่ของตนทุกคนๆ อย่าให้ไร้สารประโยชน์ใดเลยเราเป็นลูกชาวพุทธ ครูบาอาจารย์ท่านแนะนำสั่งสอนอย่างถูกต้องดีงาม ควรจะนำไปปฏิบัติตนเองตามคำสอนของท่านแล้วจะเป็นสารคุณขึ้นภายในใจของเราทุกคนๆ

นี่ก็ไม่ทราบจะสอนอะไรๆ บ้างมันเหนื่อยแล้ว ตั้งแต่มาจากกรุงเทพมานี้ไม่เคยได้หยุดได้หย่อน วันนี้รู้สึกเหนื่อยมากอยู่นะ ก็พูดไปอย่างนั้นแหละ ต่อจากนี้ก็จะให้ศีลให้พร ให้ศีลให้พรแล้วก็อย่าเป็นอย่างสองเฒ่านะ สองเฒ่าไม่เคยเข้าวัดเข้าวา เขาชวนไปเข้าวัด ตั้งแต่เกิดมาไม่เคยเข้าวัดเข้าวาฟังธรรมจำศีลอะไรก็ไม่เคย ที่นี้พวกเพื่อนฝูงเขาก็สงสาร เขาเลยชักชวนให้เข้าวัดเข้าวา ไปจำศีลบ้าง วังนั้นนะ ไม่งั้นจะตายทิ้งเปล่าๆ เชื้อเขาก็เลยไป พอไปถึงวัดแล้วก็รับศีลรับพรมา พอมาถึงบ้าน ไปเถอะเฒ่า สองเฒ่าตากับยาย ไปเถอะเฒ่าวันนี้เราไปรับศีลมาแล้วนี่ ไปหากินจะรวยมากนะ ฟังซิไปรับศีลมาแล้ว

ไปหากิน ไปฆ่าสัตว์ตัดชีวิตแหละรวยมาก ว่างั้น พอไปก็เข้าไปป่าละเมาะ ก็ไปเจออีเห็น
แผงตัวใหญ่ พาหมาไปด้วย หมาก็ไล่กัด อีเห็นตัวนั้นเลยตายสูญมาหลายตัวไม่ได้

พอได้อีเห็นแล้วก็ว่า โอ๊ย บุญเรานะเฒ่า ก่อนที่เราจะมาเราก็ไปรับศีลรับพร
เสียก่อน มานี้มันรวยต่อหน้าต่อตา วันหลังเราไปอีกนะเฒ่าไปวัด จะได้ตัวใหญ่กว่านี้ ตัว
สั้นนะได้(อี)เห็นแผงตัวหนึ่ง ตัวเท่าหมานี่ อ้วนกว่าหมาด้วย พอได้แล้วสองเฒ่าก็ห้าม
อีเห็นออกมา ธรรมดาเห็นแผงเขาไม่กิน เขากินแต่อีเห็นทั่วๆ ไป แต่ผู้เฒ่าไม่รู้จึ๊กว่าเป็น
เห็นเป็นอะไร รู้แต่ว่าอาหารเกิดจากวาสนาที่ไปรับศีลมาแล้ว ห้ามออกมาสองเฒ่า มีคน
หนึ่งเขามาทัก อ้าว จะห้ามไปอะไรนี่ “ไม่รู้จึ๊กของกินหรือ” ของกินอะไรนี่ ใครเขากิน
อีเห็นที่ไหน “เห็นอะไร” เห็นแผงนั้นแหละเขาไม่กินกัน เขากินแต่อีเห็นธรรมดา ตกลงก็
เลยเอาอีเห็นวางไว้ นั่น วันหลังเลยไม่เข้าวัดอีก ขาดทุน เข้าใจไหม นี่ละพากันรับศีลรับ
ธรรมแล้วพากันไปหากินอย่างนี้นะ พวกนี้นะ เอาละพอจะให้พร

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz